

'Indignació' i eufòria

GEMMA CALVET | Actualitzada el 01/06/2011 00:00

Els últims dies Catalunya ha estat cavalcant en una sobredosi d'emocions col·lectives, intenses, expansives, de naturalesa profunda. Dissabte a la nit, *indignació* democràtica i eufòria blaugrana van teixir un entrellat comú en el qual sortosament encara ens trobem. La victòria blaugrana, més enllà de l'equip i de Pep Guardiola, ens fa creure en uns valors, en una manera de fer les coses, des del rigor, l'esforç, el treball en grup, el joc net i la capacitat d'encaix del gest maldestre del contrari, jugador o tècnic. El Barça ha tornat a portar alegria a la nostra gent, a les famílies, a la mainada. La massa de gent que rebia la rua aglutinava persones sense distincions, ni d'edat ni d'ètnia. No existia gent de fora. La felicitat s'ha escampat pels carrers i ha entrat a la part més profunda dels sistemes cel·lulars de les persones. La capacitat de digerir l'èxit ens hauria de fer capaços de prolongar aquesta festa comunitària cap a la construcció col·lectiva i l'enteniment mutu.

'Indignació' i eufòria PERE VIRGILI

La imatge de divendres del desallotjament dels mossos no és precisament el sinònim d'aquests valors. Les acampades dels *indignats* a plaça Catalunya van crear i estan creant un escenari amb efecte mirall en què moltes persones anònimes, des de casa seva, a l'altre costat del televisor, se senten plenament còmplices de la protesta. Diuen els acampats que els uneix el malestar per unes vides precàries per les desigualtats i una vocació de canvi. Les protestes s'enguen amb vocació de construir, i d'unir veus diverses, des de la no-violència. No cal estar a l'atur o no poder pagar la hipoteca per subscriure la demanda d'un món millor. No cal ser jove, ni okupa, ni extremista radical, per comprendre que la ciutadania ha entès massa bé que la política ha perdut la capacitat de control sobre l'estat de coses en l'àmbit econòmic.

La demanda de democràcia real ha portat moltes presències, algunes d'insòlites, com la dels empresaris que també pateixen la crisi i que també estan indignats. La sortida que tenen és la d'aconseguir més expansió exterior, més innovació i més qualitat. En part comparteixen sinergies amb els nous moviments socials que lluny de subscriure una sola consigna política aposten per la màxima unió que aglutini veus i esforços. Certament assistim al naixement d'un nou moviment social que tindrà molt protagonisme en els propers anys. Aquesta certesa ens dona el fet que a nivell comptable l'Estat espanyol no té bon futur, i que Europa no pot sortir de la dinàmica d'exigir als estats membres reducció de l'endeutament públic i privat. El mercat globalitzat i la gran influència dels mercats financers només podran ser qüestionats des d'espais polítics que proposin sortides possibles i reals i que obtinguin la credibilitat dels votants i les majories parlamentàries. Per tant, aquest moviment, en reclamar una nova política, creu en l'esperança de gestar noves maneres d'enfocar els problemes.

Encara que alguns ho pretenguin, les protestes no poden ser monopolitzades per algunes esquerres antigues, fraccionades i reiteratives que no han sortit de l'organicisme de partit sectari i, per què no dir-ho, encara masculinitzat en el poder. Un altre mal endèmic de la política actual. Només calia veure el debat de la nit electoral a TV3, en què el mateix Josep Cuní va dirigir-se als "senyors" de tots els partits fent al·lusió que cap d'ells era representat per una dona. A tall d'exemple, l'Ajuntament del Prat de Llobregat, que fa trenta anys que està dirigit pel mateix alcalde, per molt bé que estigui fent les coses, des d'una perspectiva democràtica hauria de trobar la renovació. Aquestes esquerres són les que s'haurien de sentir més sacsejades tenint en compte que els últims anys no han estat capaces de construir un missatge creïble que aglutini la majoria *indignada* europea.

Alguns crítics acusen el moviment de no tenir solucions. Les solucions no són fàcils, però el que és inqüestionable és que calen. De moment un dels patrimonis és la conquesta de la no-violència com a paradigma de la protesta. Cal aturar-se en aquest fet i donar-li valor.

La *indignació* ha d'anar seguida de compromís. La Declaració Universal dels Drets Humans és una de les bases del llibre de Stéphane Hessel. Diu Hessel: "Busco la manera de posar d'acord la gent més que enfrontar-la". Els *indignats* reclamen dignitat i l'alternativa de la democràcia real com a sortida.

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

Indignació i eufòria a Catalunya. Emocions molt contrastades però amb un denominador comú: el fet comunitari. I aquí és on cal aturar-se. Comprendre l'abast d'aquesta dimensió exigeix un compromís important i ineludible. A la ciutadania, el gest de reclamar i respectar. Al món de la política, la capacitat de promoure els canvis necessaris. Per començar, una persona, un vot amb el mateix valor. També una política amb la intenció de fer front a la voracitat del sistema bancari i financer. I sobretot la capacitat de superar les batalles personalistes en el si dels partits, que redundi en la millora dels seus projectes.

Uns reptes comuns i possibles. Dramàticament necessaris.

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Quan desnonen una política

Mírcia Manzano: "Em fa por l'engany. Que juguin amb els nostres sentiments i ens manipulin"

Calldetenes, manifestos i samaritans